

„FÉLJÉTEK AZ ISTENT, ÉS NÉKI ADJATOK DICSŐSÉGET!” (Jel. 14:7) SOLI DEO GLORIA!

RADOSTYÁNI SION KONDÓI HÍRNÖK

A RADOSTYÁNI ÉS A KONDÓI EGYHÁZ LAPJA * IV. ÉVFOLYAM 1. SZÁM * 1996. ÁPRILIS * SZERKESZTI: VÁRADY ZSOLT

A TARTALOMBÓL: Levél az olvasóhoz * Igehirdetés * Múltat akarok gyermekemnek *
Kondó és Radostyán közös múltjából * Jézus fehér paripája * Gyermekeinknek * Ki volt
Kálvin János? * Magyar szemmel * Hírek

MINDEN ATYÁNKFIÁNAK ÁLDOTT HÚSVÉTOT KÍVÁNUNK!

Tiszaújvárosban a templomavató ünnepi istentiszteleten, 1994. október 16-án

Almásy Károlyné (k), Molnár Jánosné (k), Boros Gyuláné (k), Demeter Károlyné, Lukács Károlyné,
Gyöngyösi Istvánné, Koós Bálintné, özv. Bata Imréné, Gyöngyösi István, Koós Ferencné, özv. Juhász
Józsefné, Gyenes Lajosné (k), Koós Ferenc kúrator, Demeter Józsefné, Várady Zsolt lelkipásztor, özv.
Kiss Jánosné, Demeter József, V. Lukács Jánosné (k: kondaiak, jelzés nélkül a radostyániak)

Túrmezei Erzsébet: HÉTKÖZNAPOK HÚSVÉTI FÉNYBEN

„Győzelmet vettél, ó Feltámadott!”

Minden reggel elénekelhetem,
s boldog húsvéti fény ragyogja be
új napom, útam, egész életem.

Hisz Jézus Krisztus, a Feltámadott,
jár aznap is előttem és velem.
Nyomában új szolgálat, feladat,
új erő vár, új öröm, győzelem.

„Győzelmet vettél, ó Feltámadott!”

Jöhetnek borús és nehéz napok,
zengve kísér az ének ritmusa:
a Győzelmes nyomában járhatok.

Jöjjetek, énekeljete velem,
és énekelje egész életünk!
A győzelmes nyomában járhatunk,
s vele győztesen célhoz érhetünk.

Kedves Olvasó!

„Az Úr 1996. esztendője több csfordalóval emlékeztet gazdag múltunkra. Az magyar nép 40 éve fogott uteljára fegyvert a Szava függőlenségeért, hogy ne legyenek idegen katonák a magyar földön. Ma itt vannak az amerikaiak...

540 éve szól a dél-harangszó hírül adva a világnak, nem a létszámban, a látható seregben van a nagyság, hanem Istenben. Ha az Isten velünk, kicsoda ellenünk!? Mitha kissé elfeledtük volna mára ezt az igazságot! Mindenholnan másolunk modernnek hitt dolgokat, mindenfelé tekintünk segítséget várva, csak éppen fölfelé nem!

A harmadik évszám az 1100. Az magyar honfoglalás évfordulója. 896-ban Árpád 400 000 fős népe beözönlött Dereckénél az új hazába. Itt akkoriban 200 000 szláv, bolgár, avar lakhatott. Őseink azonban már a honfoglalás előtt kikémselték, a tejjel és mézzel folyó földet, mint annak idején 3 300 éve Józsué népéből Kálabék. Erdemes észrevenni itt a párhuzamokat. Izrael előtt két lehetőség állt: hallgatni Istenre vagy figyelembe nem venni Őt. Az első magatartás következménye: áldás, élet, gazdagság, tejjel és mézzel folyó azaz mindennel bővelkedő föld. A második: átok, halál, pusztulás, siralom, enyészet, inség. Előttünk is csak ez a két lehetőség van: az élet útja vagy a halál útja. Vigyázzatok azért, drága Magyar Népem! Hogy mire? Hogy ne csalattassék szívetek, azaz be ne csapjanak többi bennetek! El ne tévedjétek bálványoknak hódolva, idegen isteneknek szolgátva! Mert jaj, ha bálványokat tiszteltok, ha hüllönek, lösztek Uratokhoz, az élő Istenhez! Ha könnyelmű fogadásokat tesztek, és nem teljesítitek azokat. Jaj, ha könnyűnek találjátok életeteket, jaj nektek, ha elpártoltok a gyülekezettől, Krisztus anyaszentegyházától. Jaj, ha nem érzitek felelősségetek súlyosságát, hogy ti vagytok azok, akiknek át kell küld tanotok a jövő századba az evangéliumot! Jaj, ha beálltok az Isten és ügyét csúfolók sorába, ha szegypellátok belé vetett hiteteket! É még egyszer jaj nektek, mert ti nem Közös népe vagytok, nem az öszöetségi nép, hanem az a nép, amelynek a feltámadás esodája évszázadok óta hirdettetik! Mert e sok jaj? Mert az Úrnak haragja jó rátok. Földetek termékelten és pusztá lesz, hiába fáradtok és verejtékeztok. Ért, ha Istenhez nem tértek, elveszi a jó földet, kiért róla. Izrael még vallási közösségeiben sem maradhatott meg 2 000 esztendőig országában. Mert, magyarok elvesztették országunk nagy részét, azt, amit Isten Árpádnak adott. Tanuljatok hát a múltból, az idkövetett hibákból, s válasszátok végre, Emberek, válasszátok az áldás útját, az élet útját! „Vigyázzatok azért a ti szívetekre, hogy meg ne csalattassék, hanem tartásítok meg az Úr parancsolatait, hogy éljétek és megörösödjétek azon a földön, amelyet Istentől kapjátok!” (D). Közös 41. rész) Tanuljatok fel az életre! Ezt kívánom 1996. feltámadás ünnepein. Kéremvájatoknak!

A Feltámadott zörget aajtódon

„Ímé az aajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az aajtót, be-
megyek ahhoz és vele vacsorálok, és ő énvelem.” Jelenések 3:20

Szeretett Testvéreim! Keresztyén Atyámfiai, kedves Gyülekezet! Egyetemes, azaz katolikus hitvallásunkban, az apostoli hitvallásban rendszeresen megvalljuk, hiszünk abban, hogy Krisztus eljövendő ítélni eleveneket és holtakat. Mert Ő az egyetlen, igaz és Istentől küldött bíró. Mielőtt azonban bírói hatalmával eljőne, kitartóan, még az utolsó előtti pillanatban is alázatos vándorként kér csendes, meghitt kopogtatással bebocsátást az övéi életébe. Mintha neki volna szüksége arra, hogy befogadják.

Ott áll az aajtó előtt, s várja, hogy megnyisd szívedet, lelkedet, életedet előtte. De sokszor, óh milyen nehéz megnyitni a szívet, azaz kitérni neki életünket minden nyomorúságával, visszásságával együtt! Mert hétpecsétetes zárral van bezárva az emberi szív, mert rettegünk, nehogy valaki meglássa titkait. A szíveket és veséket vizsgáló és ismerő Isten elől is el akarunk zárkózni. Nem akarjuk befogadni az egyszülött Fiút, nehogy kiderüljön, nem is olyan valójában életünk, mint amilyenek sokszor mutatjuk. Jaj, ha egyszer igazán megismer

nek – gondoljuk – , akkor minden kiderül, kiderül a csalárdság, a hazugság, a képmutatás, a gonoszság, a rosszindulat, a hitetlenség, a szeretetlenség. Ha ezekre gondolunk menthetetlenül elkeseredünk. Mert ha csak ezekre gondolunk, elvesztünk. Mert csak a magunk erejéből Isten színe előtt meg nem állhatunk, sőt halált és örök halált, azaz kárhozatot érdemlünk. A bűnbocsánat szükségét érző és sóvárgó ember porszemként hull porba, mintegy égbe meredő sziklaszirt előtt, az élő Isten előtt.

Ha csak eddig jutottunk, akkor valóban végünk van, mert magunkat Münchhausen báróként hajunknál fogva ki nem vonhatjuk az ingoványból, a mocsárból. Ha csak eddig jutottunk, akkor reánk is ítélet vár, amikor az egyetlen közbenjáró Isten és ember között, az emberré lett Istenfia, Krisztus visszajön ítélni hatalommal. Jaj annak, aki nem hallja meg addig kitartó, de szelíd zörgetését élete aajtaja előtt. Mert akkor eljön majd ítélni mindeneket és mindenkit, eleveneket és holtakat.

De, ha az Isten ama Bárányára, aki elveszi a világ bűneit, ha Reá gondolunk, ha meghalljuk kopogtatását, zörgetését, az élet minden vad viharában hozzánk szóló szelíd, halk, de megingathatatlan hangját, mely bátorít, vigasztal, biztat és vezet, és ha hiszünk e szónak, akkor van reménységünk, őérette, egyedül az Ő érdeméből. Akkor a mennyei Atya Krisztus igazságába öltöztet bennünket, s úgy tekint reánk, mint megváltott életű gyermekeire, mint akik boldogok, mert léleekben már most látják Istent.

Mit kell hát tenni, Testvéreim? Bebocsátani a zörgető Urat. Bebocsátani, hogy vendégünk legyen, ahogyan az asztali áldásban is kérjük tőle. Behívni életünkbe, mint az Emmausi tanítványok tették. Rádöbbsenni arra, hogy nélküle nincs értelme az életnek. Az Örök Nap, Krisztus világossága nélkül sötétségben vagyunk, mert reánk borul a világ bűnös homálya, elveszítjük tájékozódási pontjainkat, összekuszálódik minden, kozmoszból Rendező nélkül káosz lesz. Kétféle sötétség van. Az egyik az alkonyati, a másik a pirkadati. Aki este indul el, az olyan mint aki Krisztus nélkül jár, belevész az éjszakába. Aki a pirkadattal indul, az olyan, mint aki Krisztussal indul el útjaira. Egyszerre minden kitisztul, kivilágosodik előtte.

Ha a világ Világosságát, Krisztust bebocsátottuk aajtónkon, a legbensőségesebb kapcsolatot ígéri nekünk. Együtt étkezést, sőt vacsorázást.

Ennek ellenére ez a bebocsátás nem könnyű. A világ útjai szélesek, a világ csábításai nagyok. A mennybe vezető út keskeny út és próbákkal, keresztekkel, áldozatok vállalásával van tele.

Aki azonban bebocsátja a zörgető Urat, az életet nyert. Megérti, csak a krisztusi áldozatos úton járhat, nem járhat többé sötétségben, nem élhet többé a világ szerint. E világi élete mégis így nyer értelmet, boldogságot, szabadulást hiábavalóságoktól, a mulandóság rémétől, mert az örök élet fejedelmét, mert a feltámadás dicsőséges Királyát bocsátotta be a Zörgető személyében.

Jézus azzal vacsorál, aki bebocsátja Őt. A vacsorázás még több mint az egyszerű étkezés. Mert vacsorakor már annak az öröme is érezhető, hogy a nap terhe inunár mögöttünk van. Nem kell már fáradni a nap terhétől, vár a pihenés. Az emmausiak ezt is megérezhették, mikor behívták az alkonyati órában a feltámadott Jézust. Megérezhették azt is, hogy az alkonyati órában, a fáradtságos út után, a földi sötétben Isten világossága árad rájuk a világ Világosságától, Krisztustól. Így az étkezés, a Jézussal való együtt étkezés Isten országának a boldogságát vetíti előre. A nagy lakoma példázata Máté szent evangéliumában, amikor *„immár minden készen van”* ugyanezt a boldogságot, a mennyei Gazdával való asztalközösséget jelenti.

Az együtt étkezés a kenyér megtörésében fejeződik ki. A kenyér szóban – a héber nyelvben – benne van a küzdelem szó. Orcád veritékével kell kenyered enni, mert fáradtságos munkával szerzed meg azt. A mi nyelvünkben is él ebből a képzetből valami, amikor a kenyeret életnek nevezzük, mert az élet szüntelen küzdelmek sorozata. Itt azonban mégsem csak arra a földi kenyérre kell gondolni, amit naponként kérünk a Jézus Krisztustól tanult imádságban. Nemcsak ilyen kenyérral él az ember, hanem minden ígével, amely Istentől származik. A bebocsátott úr pedig, Jézus Krisztus, a testté lett Ige. Az örök élet ama kenyere, ahogyan nevezi önmagát. A lélek eledele. Lelkünk táplálására is naponta le kell szelnünk az ige kenyereből a szükséges karéjt. Nap mint nap élni, táplálkozni kell Isten szent ígéjével az örök életre.

Aki beengedte a zörgető Krisztust, ott Ő lesz a házigazda. Ott Ő ad. Nem mamát, mint a pusztai vándorlaskor, mely ugyan mennyei kenyér volt, de melyből ettek és megéheztek ismét, tehát nem egyszerűen földi táplálékot ad, hanem az ő életét váltságul, Isten előtti megigazulásunkért, sokakért, mindenkiért. Adja az ő megtöretett szent testét és kiontatott szent véré, hogy éljünk vele, általa istenfiúi, engedelmes életet. Az úri szent vacsora sákramentumában, szentségében szent testének és vérének jegyeit vehetjük a földi élethez oly igen fontos kenyér és bor jegyében. Az úri szent vacsora a lélekben jelenlévő Krisztussal együtt elköltött étkezés, mint az emmausiak Jézussal való vacsorázása, Isten országának az örömet, boldogságát sejteti meg.

Jézus Krisztus, a házigazda önmagát adja. Ha valaki eszi az én testemet és issza az én vére-
met, azaz énbennem él, annak örök élete van, mert én vagyok az út, az igazság és az élet, a feltámadás és az örök élet. Aki hiszi, hogy az Atya küldött a világba, az örökké él és soha meg nem hal, és valaki csak hiszi ezt, az ha meghal is él – mondja a mi Urunk. Hinni mindezt, ezt jelenti Krisztussal, a szabadító Jézussal vacsorázni. Ő velünk, mint gazda, s mi övele, mert asztalához fogad bennünket, bűnösöket, letelepedhetünk nála mi, egyet soha nem értők, különböző felekezetekben élők, mi, akik nem a lényegét ragadjuk meg, akik sokszor nem az isteni parancsolatokat tesszük első helyre, hanem gyakran az emberi rendelkezéseket – mint a farizeusok.

De, ha beengeded Őt életedbe, abba a nyomorult, szenvedésekkel teli, szenvedélyektől sem mentes, s mégis hozzá vágyó életedbe, amit te élsz – s itt a mai igehirdetés evangéliuma, azaz örömhíre – akkor elfogad, megengedi, hogy vele vacsorálj. Mert Ő azért jött, hogy megkeresse és megtartsa azt, ami elveszett, hogy bűnbánó bűnösöknek bűneik bocsánatát, a foglyoknak szabadulást, a betegeknek gyógyulást, az istenfiúságra, megváltott életre vágyóknak feltámadásával feltámadást és örök életet ajándékozzon. Mindezt nem a mi érdemünkből, nem emberi érdemekből, mert ilyenek nincsenek Isten előtt. Egyedül őérette, a mi szabadító, megváltó Jézusunk érdeméért, aki, ha beengedjük, betér hozzánk, s velünk vacsorál, mi pedig övele.

Dicsértessék ezért a mi Urunk Jézus Krisztus mindörökké! Ámen.

Múltat akarok a gyermekemnek

Igen, múltat. Hogy legyen miből táplálkozzék a jelen és a jövő. Annak a fának, amelynek elvágta a gyökereit, nincs jelenje – csak a jelen látszata – és nincs jövője, még látszatra sem. Hazán ezeregyszázadik esztendejébe lépve múltat akarok neki, hogy tudatosan élje meg a jelent és építse a jövőt. Igaz múltat akarok neki, amelyben benne van Mohács is, de első helyen István és Imre és László és Hunyadi János és Mátyás és Bethlen Gábor van benne, meg negyvennyolc, meg ötvenhat, mint örök földi dicsőség. És benne van Szegedi Kis István és a gályarabok és Apáczai és Ravasz László, meg Petőfi meg Arany meg Ady meg Radnóti meg minden szellem-óriásunk, akikhez hasonlót nem teremtett a föld.

És igen, akarok. Nem alázatosan instállok érette, nem szeretném, hogy ha egy mód van rá, ugyan szíveskedjenek már megengedni, hogy a gyermekem éljen, sőt magyar reformátusként éljen ebben a hazában... Az akarást – hiszem – a Jóisten munkálta bennem hosszú éveken-évtizedeken keresztül, a sok-sok körülmény összejátszatása révén. Ő engedte meg, hogy eljussak erre a pontra: akarom. Ez nem hetyke, kuruckodó kijelentés, gőgös melldöngetés, ugyan de-hogy. Nagy szó ez: magam elkötelezése. Hogy mindent meg is teszek azért, hogy a gyermekemnek legyen múltja, jelenje, jövője.

És a gyermekemnek akarom a múltat, jelent, jövőt. Bocsáss meg, kedves testvérem, ha most egy kalap alá veszem a te gyerekedet meg az enyémet, azt, aki már megszületett, és azt, aki ezután fog megszületni. Neki akarok múltat, jelent és jövőt, azáltal is, hogy megszületett és meg fog születni. meg azáltal is, hogy imádságból védőfalat vonok köré, nehogy kikullogjon ebből az országból vagy ebből az egyházból, hült helyét másnak adva át. De azáltal is, hogy – ismét csak – mindent megteszek annak érdekében, hogy jó élete legyen itthon, és hogy itthon legyen ebben a hazában és ebben az egyházban. Isten segítsen ebben!

Farkas Márta

Szigethy Ferenc: HÚSVÉTKOR

Fehér szárnyú húsvéti angyal,
Ki ott állsz a nagy sír előtt:
Győzedelmes, zengő szavaddal
Tégy igazságot, adj erőt!
Beszélj, beszélj a bizonyásgról,
Amely nyilvánvaló ma ott,
Hadd hallja szavad közel s távol:
Nincs itt az Úr, feltámadott!

Mert látod: sok a könny és bánat
A szörnyű nagypéntek miatt,
Hull, hull a könnye Máriának,
Ő mindig még sirat, sirat.
Vidítsa őt szavad szerelme,
Enyhítsd e szörnyű bánatot,
Mondd őneki, húsvétra kelve:
Nincs itt az Úr, feltámadott!

S hadd tudják az írástudók is
S az irigy farizeusok,
Hogy a harcuk bármi sok volt is,
Ma feltámadott Krisztusod!

Mondjad nekik diadalommal,
Hogy Ő minden nagynál Nagyobb,
Hogy Istenember Ő bizonynal:
Nincs itt az Úr, feltámadott!

Harsány hangon kiáltsd a szódat,
Hogy Jeruzsálem hallja meg
S a „feszítsd meg”-et kiáltozóknak
Szégyen égesse lelküket!
Ki kezét, lábát átszőgezte,
Aki ruháján osztozott,
Mondd azoknak, hogy él a teste,
Nincs itt az Úr, feltámadott!

S kiáltsd fenszóval messze, messze,
Hogy a ma élő hallja meg:
Nem emberi gonoszság terve
Hengeríté el a követ!
S hiába épül Jeruzsálem
Ma is még sok és mind nagyobb
S a kételkedés szinte érdem,
Igazság ez: feltámadott!

Kondó és Radostyán közös múltja és az elválás

1641-ben Kondó már Radostyán filiájaként tűnik fel, amikor Gyöngyösi János volt a két egyházközségnek a prédikátora. A kondói egyház létét bizonyítja az első, többszöri leltárban szereplő úrvacsorai ezüstpohár, melyet 1680-ban adományozott a kondói Kis-család az egyháznak. Ugyanez a család 1674-ben a radostyáni egyháznak ajándékozott egy úrvacsorai kannát. Az 1711. évi vizitáció szerint Kondó Radostyán filiája, mindenben úgy fizet, mint az anyaegyház, tehát: „Akinek négy avagy több ökre vagyon, fizet egy köből búzát, akinek kettő, három mértéket. A marhátlan két mértéket. Akinek szőlője vagyon 16 itze bort, ha nem teremne, hogy meg adhatná, tartozik minden itzéért két két pottúrát adni. A három nyomásra vagyon három darab föld, ezeket esztendőnként, amint a vetés esik, tartozik megszántani háromszor s bé vetni. Amelley rétek vagynak, azokat meg kaszálják, a szé nárt bé hordják. Minden marhás ember egy egy szekér fát ad, mellyet a sellérek tartoznak az erdőn meg vágni. Esztétől a Nemes ember egy Tall. Halotti temetéstől pott. 13. Kereszteléstől tyúk, kenyér, koma pénz.” A Mester járandósága: „Akinek négy, avagy több ökre vagyon, egy mérték búzát ad. Akinek két ökre vagyon, valamivel fél mértéknél többetskét. Akinek marhája nüntsen, egy mértéket. Akinek szőlője vagyon, 6 itze bort. Aki felében dolgozik, hármat. Akinek szőlője nüntsen, pott. 8. A két Ekla 6 szekér fát ad. Temetéstől den 12 a filiából. Az 1735-ös feljegyzés: „A Kondói fizetés a Praedikátor Számára mindenekben edjez a Ragyistyáni fizetéssel. A mesternek is úgy fizetnek a Kondóiak, mint a mater. Radostyáni jegyzőkönyvi bejegyzés szerint a kondói filiában élők 1740-ben díjlevelet adtak át a radostyáni prédikátornak.

Lássuk, hogy radostyáni feljegyzés és mai ismereteink szerint kik voltak a radostyáni és kondói közös prédikátorok:

Gyöngyösi János	1641 körül	Kökényesdi Pál	? (1779-80-ban vámosi pap)
Adonyi Péter	1711 körül	Kardos György	? (először)
Etsegi István	1713 körül	Serki János	?
Kállai János	?	Maklári János	?
Berzétei István	?	Marosi András	1753 körül
Tornallyai Márton	1723 körül (s.lelk)	Kardos György	1755-59 febr. (másodszor)
Sárkány Dávid	1731-32 (s.lelk)	R. Szombati Mihály	1759 febr. 21-1763 júli.
Tunyogi Péter	1735 körül	Kajári István	1763 júli 1795 nov. 21. +71 é.

Radostyáni bejegyzés szerint a kondóiak 1789-ben – Meczner Károly akkori szolgabíró biztatására – az egyházmegye tudta és beleegyezése nélkül Szalai Józsefet hozták bizonytalan helyről káplánnak, kit az egyházmegye küldöttsége 1790-ben a kondói egyház kérelmére kápláni minőségben továbbra is meghagyott. Ő kezdte meg 1788-ban az anyakönyvezést, utána jött 1791-ben káplánnak Molnár Mátyás.

A protokollum 1. oldalán olvassuk: „A Kondai Filiális Eklésiának, a Nemes Radistyáni Máter Eklésiától való elválásának és Máter Eklésiává való lételeinek rövid, de igaz és valóságos leírása és elől adása. A Kondai Eklésia ilyen okokra nézve kívánt elválni a Nemes Radistyáni Máter Eklésiától, um.:

1. Mivel vasárnaponként mind a két Eklésiában lévő hallgatók egy Templomban gyűltenek, a Templomok pedig még akkor mind a két Eklésiában kitsinységekhez képest igen szorossak voltak, erre való nézve az Hallgatók a Templomnak szorossága miatt egymást szívessen nem látták, sőt emiatt gyakran az Hallgatók között tziódás is támadott; hogy azért ez eltávoztassék és mind a két Eklésia tsendességben vihesse véghez az Isteni tiszteletet; fel tette magában a Kondai Eklésia, hogy az Úr Istennek és a Felső Hatalmasságoknak kegyes engedelmekből a Máter Eklésiától elválván, magának külön ordinárius Prédikátort tartson, aki az Isteni tiszteletnek minden részeit szabadossan véghez vihesse. 2. Oka az elválásnak ez: Hogy télben, sáros és essős időkben és gyakorta a víz áradások miatt, sem az Hallgatók egyik Eklésiából a másik Eklésiába, sem a Máter Eklésiában lakott Tiszteletes Prédikátor Úr a Filiális Eklésiába nem jöhetett, és az ilyen alkalmatlan időkben a Született Kisdedeket is kereszteltetni a Máter Eklésiába vinni, vagy a Tiszteletes Prédikátor Úrnak az olyan Kisdedeket keresztelni jöni terhes és alkalmatlan dolog volt. Ezen alkalmatlanság alá vettvén a mi oskolába járó gyenge Fijaink és Leányaink is. 3. Oka az elválásnak ez: Mert a Kondai Eklésia is által látta azt, hogy egy Prédikátort maga között el tarthat, aki mindennap hirdesse az Úrnak beszédét önéké.

Ezekre, és több ezekhez hasonló fontos okokra nézve folyamodott a Kondai Eklésia először a Tiszteletendő Esperesti Székre, onnan utasított a Venerabilis (tiszteletre méltó) Superintendentiális Székre, onnan ismét a Te-kintetes Nemes Vármegyére.

A Te-kintetes Nemes Vármegye alázatos Instantiánkban ki tett fontos okainkat helyben hagyta, és tőlünk egyebet nem kívánt, hanem hogy a Nemes Radistyáni Máter Eklésiának és a Tiszteletes Prédikátor Úrnak Consensusát (megállapodását) mutassuk meg a tekintetes Nemes Vármegyének.

Adott is a Nemes Radistyáni Máter Eklésia Tiszteletes Prédikátorával együtt elválásról való Consensust, amelly így vagyon: Tiszteletendő Esperest Urunk, Tiszteletes és Te-kintetes Publicum, Nékünk Nagy s jó Pátronus Uraink! Mi, Radistyáni Máter Eklésia, a régtől fogva adfiliált Kondói Eklésiától, amint elválásunkat soha nem munkálód-tuk, annyivalis inkább a Venerabile Publicumnak ez iránt nem alkalmatlankodtunk, úgy már most egynehány ízben Követi által meg keresztetvén, hogy Levelünk által arról tennénk hiteles tanúbizonyoságot, hogy tőlünk való elválá

sokat, mi nem csak nem ellenzük, fel tett zélllyokat legkissebben is nem tsak meg nem akadályoztattuk, hanem ez a régtől fogva való Anya, mint maga kebelében tartott Leányát, szabad akarattya szerint, kebeléből jó szívvel szárnyára küis botsáttya. Mi ezt a mi Leányunkat tsüffüül el nem tsapjuk, hanem magok kéréséhez és kívánságokra önként tsz-tességes szabad elválásról való levelet adunk, ha a Venerabile Publicumnak úgy tettzik és kívánságokat applicidálni kegyesen méltóztatik Ami pedig engemet, a két egyesült Eklésiáknak mostani ordinárius (rendes) Prédikátorát illet, én amelly nagy igyekezettel keresik és munkálódják régtől fogva el válásokat, olly örömetst Kondó nélküül el is lészek, ha amint feltylyebbis fel tettem, a Venerabile Publicumnak ez lész jó tettzése és akarattya. Ezeknek, köteles-ségünk szerint való jelentésekkel, az egész Tisztelendő és Tekintetes Közönséget a jó Isten kegyelmességiben ajánlván, magunkat pedig a Venerabile Publicumnak fávoriba bé zárva, vagyunk Radistyánban, Jan. 19. 1793. A Venerabile Publicumnak alázatos Kötelességgel való szolgálái: Kajari Istvan Radis. Préd. L. S., N. Szabó Mihály Kúrator, Velezdí István, Tserépi Márton Consistoriátes, Varró Jósef Hadnagy, N. Szabó János, N. Szabó István, Kátai János, Közönségesen az egész Eklésia L. S. "

A tekintetes Nemes Vármegye pedig alázatos Instantziánkra így méltóztatott válaszolni (1793. március 18-án): Bé adák a Radistyáni Anya Eklésiától el válni akaró és magok Helységében különös Prédikátort bé vinni szándéko-zó Kondai Helv. Confessiót tartó lakosoknak esedezésekre ki küldött Deputátus Urak munkájokat, jelentik abban, hogy a kívánt Prédikátornak esztendői fizetése 159 f 15 krban fog állani, és hogy ezen el vállást az Radistyáni Eklésia, amint a tudósítás mellé rekesztett levele bizonyítaná, éppen nem ellenzi. A bé vijendő Prédikátor fizetése által az Instánsokra új teher nem háramolván, ezen szándék elő vitelében a Publicum részéről semmi nehézség nem tétetik, és hogy zélllyokat elővihessék, magok vallásbéli Felsőségekhez utasítottam. **Ragályi István fő Notar.** "

„E szerint a leírás szerint nyerte meg a Kondai Eklésia az ordinárius Prédikátort, mellyért az örökkön örökké élő Ditsősséges telyes Szentháromság egy Istennek adassék örökké való ditséret, ditsősség, tisztesség, áldás, hatalom és birodalom, hálaadás és felmagasztalás minden választott Lelkektől és a mi Lelkeinktől is mind örökké. Amen. "

A Radistyáni és Kondói uniót Eklésiák Mesterei voltak a régiek emlékezete alapján: kik Radistyánban mű-ködtek: Fogarasi Pál, Putnoki Mihály, Könyves Péter, Kováts Mihály, Jósvai András, Soós István, Betes János, Rozsnyai Farkas András, Panyiti Mihály, Molnár Mátyás, Peti János és Barta Márton. A kondói gyerekek is Radostyánba jártak tanulni! (Részletek Várady József Kondó c. könyvéből)

JÉZUS FEHÉR PARIPÁJA

Mohamed hitében egy nagyon érdekes kettősség van. A mohamedánok egyrészt hisznek Jézusban, őt prófétá-nak tartják és vallásos tiszteletben részesítik, másrészt nincs még a világon vallás, amely annyira keresztyénelle nes lenne születésétől fogva, mint a mohamedánizmus.

Bármily hihetetlenül is hangozzék, a mohamedánok hisznek Jézusban. Jézust Iszának nevezik s besorozzák a liat nagypróféta közé. Ádám, Isten választottja, Nőé, Isten prédikátora, Ábrahám, Isten barátja, Mózes, Isten hű-nőke, Jézus, Isten igéje és Mohamed Isten küldötte – a hat nagypróféta. Bár Jézus helyet foglal a legnagyobb mo-hamedán szentek között, Mohameddel szemben soha nagyobb jelentőségre nem emelkedett, mert Mohamed volt az utolsó és a legnagyobb; de Jézus nevét minden muzulmán csak a legnagyobb tisztelettel és hódolattal ejti ki.

Ez a tisztelet azonban nem az Isten Fiának szól. Jézusban csak embert látnak, aki tökéletes életszentségével méltó lett arra, hogy Isten üzenetét hordozza és közvetítse. A Korán harminadik szurája leírja Jézus születése törté-netét, csak egyet nem ismer el, hogy Jézus Isten Fia. Az a legnagyobb botránkozás minden mohamedán előtt, ha valaki ezt meri állítani, hogy Istennek fia volt. A Korán nyomatékosan hangoztatja „a kegyes és könyörülő Allah nevében”, hogy „Ő az egyetlen Isten, az örök Isten. Nem nemzetett és nem nemzett soha és senki sem egyentő ve-te.” Jézusnak szerintük nincs helye és öröksége az Atya trónusán, csak mellékes szerepe van, mint egynek a próféták kö-zül. „Jézus Allah előtt egyentő Adánmal, aki földből teremtetett”, de „Jézusnak, Mária fiának isteni erőket adánk. ”

Van azonban a mohamedánok hitében egy dolog, amely a keresztyénséget sokszor megszégyenítheti és ráesz-méltetheti igazi hitére. Sok „jó református” ember szektás képzelgésnek minősíti azt, hogy Jézus újból vissza fog térni a földre. Nem felejttem el soha, hogy amikor kezdő lelkész koromban Jézus másodszeri visszatéréséről hirdetem az igét, istentisztelet után megbotránkozva hánytva a szememre valaki, hogy ugyanazt hirdetem, mint a millenisták.

A mohamedánok sokszor inkább hisznek Jézus másodszeri visszatérésében, mint sok keresztyén. Leg-alább is azt mutatják.

Egy régi mohamedán legenda szerint Jézus Jeruzsálemben fog ismét a földre szállani, mint ítéletet hozó követ. Ki is számították pontosan a földreszállás helyét s úgy találták, hogy a jeruzsálemi Omár mecset udvarán fog ez végbemenni. Azóta az ítéletre visszatérő Isza számára díszesen felnyergelt fehér paripát készítenek minden nap az Omár mecset udvarára. A paripa mellett ott áll a kirendelt arab katona, hogy az újra megjelenő Jézus lóra pattan-va késlekedés nélkül maga köré gyűjthesse az igazhírtűeket s elindulhasson a hitetlen világ megbüntetésére.

A mohamedán világ így várja vissza prófétáját, az „Isten Igéjét.” És a keresztyén anyaszentegyház?

(Draskóczy László)

GYERMEKEINKNEK

Húsvéti TOTÓ János evangéliuma alapján: **1. Ki árulta el Jézust a tanítványok közül?** 1. Tamás 2. Júdás, a Jakab fia X. Júdás Iskariótes **2. Elfogatása után legelőször kihez vitték kihallgatni Jézust?** 1. Annáshoz 2. Kajafáshoz X. Pilátushoz **3. Ki volt Barabbás, akinek elbocsátását a nép Pilátustól kérte?** 1. Jézus egyik tanítványa 2. rabló X. római rabszolga **4. Melyik híres magyar festő festette meg Jézus kihallgatását és megfeszítését?** 1. Barabás Miklós 2. Madarász Viktor X. Munkácsy Mihály **5. Magyarul mi a neve a Golgotának?** 1. Koponya-hely 2. Király-hegy X. Temető-domb **6. Mi történt Jézus köntösével a megfeszítés után?** 1. édesanyja magával vitte 2. a feldühödött nép széttépte X. a római katonák sorsot vetettek rá **7. János evangéliuma szerint mik voltak Jézus utolsó szavai?** 1. Atyám, a te kezedbe teszem le az én lelkemet 2. elvégeztetett X. Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek **8. Ki vette először észre, hogy a sír száján nincs ott a kő?** 1. Mária Magdaléna 2. Péter X. János **9. Ki volt az a tanítvány, aki csak akkor hitte el Jézus feltámadását, amikor megtapintotta Jézus sebeit?** 1. Nátánaél 2. András X. Tamás **10. Hány alkalommal jelent meg Jézus a tanítványoknak halála után?** 1. három 2. öt X. kettő **11. Ki volt az, akinek Jézus azt a megbízást adta, hogy „legeltesd az én bárányaimat”?** 1. Pál apostol 2. Péter apostol X. Arimátiai József **12. Mi lett a sorsa Péter és Pál apostolnak, miután megvetették a keresztyénség alapjait az akkori kultúrált világban? (Quo vadis?)** 1. Néző császár kivégeztette őket 2. nem haltak meg, hanem élve a mennybe mentek X. útonálló kirabolták és megölték őket **13. Mi lett a sorsa Barabbásnak, aki Jézus helyett bocsátottak szabadon? (Barabbás c. film)** 1. halász lett a Tibériás tengernél 2. Pál apostol mellé került, és segítette munkájában X. Rómába került gladiátornak, és keresztyén hitre tért **13+1. Melyik énekben található: „Él a Jézus, a mi fejünk, keresztyének énekeljünk, ülvén húsvét ünnepeket új győzelmi éneket”?** 1. 350. dicséret 2. 347. dicséret X. 353. dicséret
A rejtvény helyes megfejtői jutalmat kapnak. Összeállította: dr. Palágyi-Deák Katalin

OLVASD EL ÉS SZÍNEZD KI!

Az örvendező emberek között Jézus bevonul Jeruzsálembe, mint egy király
(Máté 21:1-11)

A ország minden részéből Jeruzsálembe mennek az emberek, hogy ott ünnepeljék a húsvétot. Jézus Bethfagéban, egy kis faluban tartózkodik a tanítványokkal. Ők is Jeruzsálem felé utaznak. Tíz tanítvány van Jézus körül. Hol van még kettő? Ott jönnek. Egy szamarat vezetnek kötőféken.

Mikor megérkeztek Bethfagéba, akkor küldte el őket a Mester a szamarért. A tulajdonos átengedte nekik, mikor elmondták, hogy Jézusnak van rá szüksége. A tanítványok boldogok. Végre meg fog történni! A Megváltó be fog vonulni Jeruzsálembe, mint egy király.

Jézus néhány barátja ráteríti a felsőruháját a szamar hátára. Mások az útra terítik a ruhájukat.

A tömeg először csodálkozik, aztán megértik. Ujjongani és kiáltozni kezdenek. Pálmaágakat vagdosnak le, integetnek vele és leterítik az útra, és csatlakoznak a menethez. Boldogan kiáltoznak: „*Íme a Király! Áldott a Király, aki jött az Úrnak nevében! Hozsánna!*”

De Jézus nem boldog. Tudja, ezek az emberek földi királyban reménykednek. Nem akarják őt elismerni megváltó Királynak, a menny és föld Urának. Eltelik egy hét, és megfeszítik őt!

Ki volt Kálvin János?

Mi, magyar reformátusok jól ismerjük ezt a nevet. Nemcsak Budapestten neveztek el róla egy központi teret, hanem sok, főleg alföldi városban található Kálvin utca vagy tér. Fülünknek is magyarosan cseng a Kálvin János név. De ő se nem írta, se nem mondta így nevét, mert nem magyar volt, hanem francia, és nevét így írta: Jean Calvin. Hogy mi mégis így nevezzük őt, és minket kálvinistáknak is szoktak nevezni, mutatja, hogy milyen nagy hatással volt ő a magyarországi reformációra.

Kálvin 1509-ben született a franciaországi Noyonban. Előkelő szülei a legjobb iskolákba jártatták. Felsőbb iskoláit a híres párizsi kollégiumban kezdte. Itt papnak tanult. A szigorú kollégiumi élet – reggel négytől esti kilencig tanulás – kemény munkára, jó időbeosztásra szoktatta, ami jellemezte egész életét. Apja kívánságára a jó eszű fiú átment egy másik iskolába, hogy jogot tanuljon. Bármit tanult, megmaradt emlékezetében. Jó tanulási módszere is volt: amit este tanult, reggel átismételte, így minden téren alapos ismeretre tett szert. Apja halála után Párizsba ment, és egyre inkább a Szentírás és a bibliatudomány (theológia) érdekelte. A tanulás mellett nagy vitákat folytattak. Németalföldön már elkezdődött a reformáció, tanai átterjedtek Franciaországba is. Itt azonban nem volt szabad azt nyilvánosan terjeszteni. Kálvinnak is el kellett iinnen menekülnie, amikor nyilvánvalóvá vált, hogy a reformáció hatása alá került. Ha barátainak nem sikerült volna őt pokrócokból összekötött kötélen leengedni emeleti szobája ablakából, elfogták volna és talán ki is végzik Párizsban.

Svájcbba menekült és Baselben húzta meg magát egy külvárosi szálláson. Azt tette itt, amire mindig vágyott: tudományos munkát végzett, tanult, olvasott és írt. Amikor megtudta, hogy milyen kegyetlenül üldözik honfitársait és milyen hamis vádakkal ítélik halálra őket, egy vaskos könyv megírásával sietett segítségükre. E könyvet a francia királynak ajánlotta, hogy tudja meg, mit hisznek és vallanak üldözött honfitársai, és ítélje meg, hogy az üldözőknek vagy az üldözötteknek van-e igazuk. A könyv címe ez volt: A keresztyén vallás rendszere. Latin címe után rövidesen világszerte így emlegették: Institutio. Ez a könyv tette az ifjú Kálvint híressé.

E könyvét megismerve hívták meg Genfbe prédikátornak. Igehirdetéseivel rövidesen rendbe szedte a könnyű életre és szabadosságra hajló genfieket. Tömegek hallgatták őt – hétköznapokon is – a templomban. Szigora miatt ugyan el is kellett hagynia a várost, de visszahívták. Nem szívesen ment vissza, de barátai meggyőzték, hogy bármennyire nehéz munka vár ott rá, Isten akaratára ez. Amikor a visszamenetel mellett döntött, akkor mondta, ami jelszavaként ismerős: „Szívemet égő áldozatként az Úrnak adom”. Következetes munkával, személyválogatás nélküli fegyelmezésével Genfet újra a rend és a tisztaság városává tette, sőt mintavárossá nemcsak Svájcban, de egész Európában. Nyomorgókról, munkaképtelenekről, özvegyekről, árvákról gondoskodott a város. Mindenkinek kötelező volt iskolába járni. Az utcákat megtisztította nemcsak a csapszékektől, de az oda kidobált szeméttől, kiengedett szemnyvíztől is. Szorgalmas munkára nevelte a genfieket. Még életében gazdag várossá lett Genf és lakói jómódú polgárokká.

A kemény munka felőrölte Kálvin törekeny egészségét. Még betegen is dolgozott. Írni nem, de diktálni még tudott. 1564-ben halt meg. Végakarátának megfelelően jeltelen sírba temették. Élete utolsó napjaiban a városi tanácstól ezekkel a szavakkal búcsúzott el: Soli Deo Gloria! – egyedül Istené a dicsőség!

Örömmel üdvözljük a sajszentpéteri református öreg templom tere lakóinak állampolgári kezdeményezését, melyben az eddigi „Béke tér” elnevezést KÁLVIN térre kívánták megváltoztatni. A kezdeményezést a városi Önkormányzati Testület 14 tagja (a 17-ből) aláírásával támogatta.

MAGYAR SZEMMEL-MAGYAR ÉNEK

Énekünket szeretettel ajánljuk magyar református testvéreinknek szerte a világon, mint amely az 1991. júniusában megrendezett Magyar Reformátusok II. Világtalálkozójának volt vezéréneke. Mind a magyarországi költő, Kádár Ferenc szövege, mind a Németországban élő zeneszerző, Gárdonyi Zsolt dallama konkrét idézetekkel kötődnek a XC. zsoltárhoz. Az így született klasszikus értékű, nagyszerű ének egyszermind a zsoltárszerző Dávidhoz, Kálvinhoz, Bézához, Szenczi Molnárhoz, Kölcseyhez, Ilyés Gyulához, Bourgeois-hoz. Ez, az énekünk által egybegyűjtött „*munkaközösség*” is tulajdonképpen egy nagyszerű térbeli és időbeli világtalálkozó.

Tanulásnál fordítsunk gondot a pontos ritmusra, a versszakok szöveghez igazodó ritmusalak-változásaira. Itt is fontos a helyes tempó. A kezdés ne legyen túl lassú, mert a refrén hosszabb értékei széteshetnek, vagy nem telnek meg a szükséges kifejezésbeli tartalommal.

Gárdonyi Zsolt zeneszerző vegyeskari feldolgozást és orgonakíséretet is készített hozzá, amely a megszólaltatás sokféle formáját teszi lehetővé. (Berkesi Sándor)

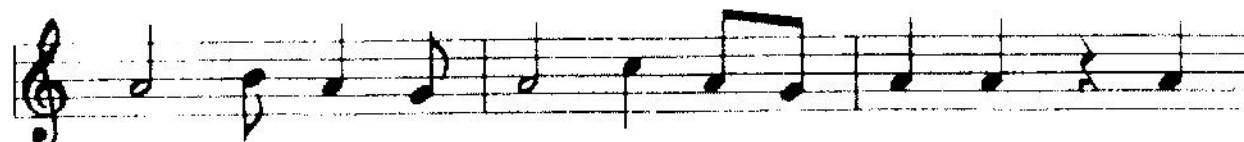
Ha - tal mas Is - ten, né - pek ko - zé szór - va. *Te - ben - ned biz - tunk

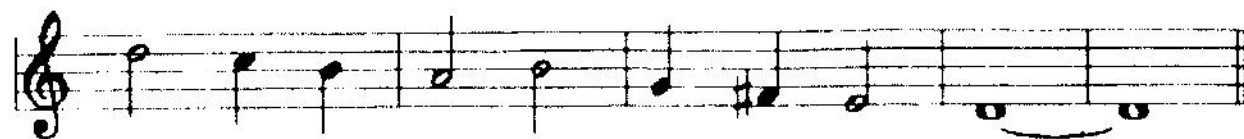
e - le - i - től fog - va!* Mi - kor má - sunk nem volt, csak könny és zsol - tár,

Ott - hont ke - res - ve haj - lé - kunk Te vol - tal,

Szólj, ot - a - gú sip, zengj ma - gyar é - nek Adj

há - lál az ég nagy Is - te - né - nek!

2. Bibliás ősök sírja fölött állva. Találjon e nép végre önmagára;
Köszönjön meg mindent a „védő kar”-nak. S légyen testvére magyar a magyarnak!
Szólj ötágú síp, zengj magyar ének, Adj hálát az ég nagy Istenének!

3. Kegyelmes Atyánk, népek közé szórva, „*Te benned bíztunk eleitől fogva!*”
Add: éljünk egymásért és senki ellen, Bárhol e földön, de Isten-közelben!
Szólj ötágú síp, zengj magyar ének, Adj hálát az ég nagy Istenének!

HÍVOGATÁS ÉS KÖSZÖNTÉS

Kedves Testvéreink!

Sok szeretettel várunk benneteket a Magyar Reformátusok III. Világtalálkozójára!

Várnak benneteket, nagyon várnak a gyülekezetek! Temesvártól Máramarosszigatig, a Bánság szórványvilágától a kálvinista Szilágyságig, Bihar, Szatmár s az egész határon túlra szakadt Részek (Partium), valamint Erdély.

Vár az életerős Székelyföld és az öreg Bod Péter parókiája, a gyönyörű barokk magyarigeni templom és szórványvidéke, ahol már alig vannak híveink. Vár a pusztulással küzdő Mezőség és vár a királyi népviseletben tündöklő Kalotaszeg. Vár a végvárak hagyományait őrző Nagyvárad és a zsinatok emlékét őrző szatmárnémeti és vidéke, vár Nagyszalonta, Gyulafehérvár, Nagyenyed, kincses Kolozsvár, a Farkas utcai templom történelmi levegője, a lélek kincseit őrző Marosvásárhely, a Bolyai Kollégium, Sepsiszentgyörgy, a Székelyföld szíve. Integyetnek felénk a Küküllő-mente templomos gyülekezetei, a Maros-menti falvak viharezgett, hűségese népe, a dolgos Nyáradmente: mindenki más-más népviselettel, írásos mintával, saját hagyományokkal – de egyazon közös hittel és lélekkel. Ha ebből a lélekből hazavisztek egy darabot, akkor fogjátok megérteni a mi életünket...

Folytathatnánk tovább. Mindenütt történelmi emlékekkel, őseink hitével találkozunk. A Partium és Erdély református népe minden bűne, emberi gyarlósága ellenére a próba és a hűség népe lett. Sok gondunk és nyomorúságunk van, de felfelé nézünk. „*Szemeimet a hegyekre emelem, onnan jön az én segítségem. Az én segítségem az Úrtól van, aki teremtette az eget és a földet.*” – mondja a Zsoltáros (Zsolt.CXXI:1-2). Talán ez a mi életünk titka – de összetartó jövődönket is „*fölfelé*” keressük.

Isten hozott benneteket hozzánk haza: a Királyhágói és az Erdélyi Református Egyházkerületekbe. Éreztétek magatokat itthon nálunk! Istenre tekintve, dobbanjon össze a szívünk. Ő áldja meg találkozásainkat, hűségével és örök kegyelmével!

Tőkés László királyhágómelléki püspök, dr. Csiha Kálmán erdélyi püspök, Szilágyi Aladár királyhágómelléki főgondnok, dr. Mártha Ivor erdélyi főgondnok, dr. Büttösi János a Magyar Reformátusok Világszövetségének elnöke, dr. Márkus Mihály a Magyar reformátusok Világszövetségének főtitkára

1995. november 28-én

RADOSTYÁNI HÍREK, HIRDETÉSEK

Az elmúlt év számokban: megkereszteltünk 13 gyermeket, ebből 7 fiú és 6 leányt. Eltemettünk 12 főt, 7 fiú és 5 nőt. Megesküdött 1 pár. Konfirmáció nem volt 1995-ben. Hatszor volt bűnbánati hét és hatszor volt úrvacsoraosztás. Az úrvacsorai szent jegyeket 1995-ben bőjtire ö. Juhász Józsefné, húsvétra Miklós Árpád és családja, pünkösdre Demeter József és családja, újkenyérre Gyórfi Gyula és családja, újbórra N. Szabó György és családja, karácsonyra Gál Gyula és családja adományozták.

Háromszor volt Kondóval közösen legátusunk. Húsvétkor Kapitány Levente V. éves, pünkösdkor Kucharszky Zoltán V. éves mindketten Kolozsvárról, karácsonykor Gál Szilárd I. éves teológiai hallgató Sárospatakról.

Az augusztusi hangverseny bevétele 20 894 forint volt, mely a harangtorony megmentésére lesz fordítva.

A karácsonyi kántáláskor begyűlt adomány összege 24 200 forint volt.

Isten dicsőségére adakoztak 1995-ben: Tóth Lászlóné (1000), Molnár József (1000), Király Márton (1000), ö. Lukács Lajosné (500), ö. Szobonya Jánosné (1200), Gyöngyösi István (1000), ö. Szabó Jánosné (1000), Papp József (1000), Gál Gyula (2000), Király Gyula (1000), összesen 10 700 forintot.

A parókia felújítására adakoztak: Koós Ferenc (10 000), ö. Bata Imréné (2000), Kuttor László (2000), ö. Szabó Jánosné (1000), Gyórfi Gyula (2000), N. Szabó György (2000), ö. Juhász Józsefné (3000), ö. Tóth Sándorné (1000), ifj. Goór Gyula (1000), Gyöngyösi István (5000), összesen 29 000 forintot.

A harangtorony felújítására Mihics László és Bartus József (2000), Virágh Márton (500) adott, összesen 2 500 forintot.

A miszlai templom építésére elküldtünk 1000 forintot, az eszenyi parókia építésére 2 400 forintot.

Húsvétra legátus érkezik gyülekezeteinkbe Szaniszló Tibor II. éves sárospataki teológus személyében. Kérem a jó szívből jövő, legátusnak szánt adományokat a község minden házáat végigjáró konfirmandus gyermeknek átadni.

Nagyfőten szerda estétől tartunk bűnbánati istentiszteleteket, nagypénteken vasárnapi rend szerint délelőtt és délután is.

Húsvét első napján délután fél 5 órai kezdettel istentisztelettel egybekötött orgonahangverseny lesz a sajszentpéteri Kálvin téri öreg templonban, ahol legátusunk ad majd koncertet.

Legutóbbi presbiteri gyűlésünkön elhatároztuk a parókia felújításának a megkezdését. Először a tetőzet majd a külső megújítása fog megtörténni, remélhetően még ebben az esztendőben. Erre a célra is várjuk a jószívű adakozók adományait.

A konfirmáció tervezett időpontja áldozócsütörtök utáni vasárnap, azaz május 19 én délelőtt lesz. Csütörtökön vasárnapi rend szerint, péntek és szombat este bűnbánati istentisztelet lesz.

A következő konfirmandus csoport a most hittanos és istentiszteletre járó gyermekek közül kerül majd ki. Ha Isten éltet bennünket, előreláthatóan két év múlva, 1998-ban lesz konfirmáció. Lehet, hogy csak 2-3 konfirmandus lesz?!

A presbiterium határozata szerint egyháztag halálesetekor az első harangszó: felnőtt férfinál a nagyharanggal háromszor, felnőtt nőnél a nagyharanggal kétszer, fiúgyermek halálesetekor a kisharanggal háromszor, leány-nak a kisharanggal kétszer szól. Temetéskor a csendítés a nagyharanggal 10 percig, a sírnál a síri beszéd után mindkét haranggal, míg behúzzák a sírt. A sírhely nem egyháztagnak 6 000 forint, kriptaépítés még 4 000 forint. A harangozás abban az esetben, ha az elhalálozott máshol volt egyháztag, 3 000 forint. Radostyáni egyháztagoknak sem a sírért, sem a harangszóért nem kell fizetni Radostyánban halálesetekor, kriptaépítéskor azonban az építési engedélyért 3 000 forintot kell fizetni az egyházközség pénztárába. A 10 perces emléklarangszó czentül 500 forint.

Aki nem volt egyháztag, azt is eltemeti a lelkipásztor, ha a hozzátartozók kérik, de csak a sírtól és harangszó nélkül.

Március 26-án délelőtt a lelkipásztor, a megbízott gondnok és két asszonypresbiter elvitte Sajósenyére, a 40 felnőtt korú értelmi fogyatékos férfit ápoló Református Szeretetotthonba az asszonyok által készített 36 kg száraztészta, valamint édesség és ruhanemű adományt, amit az otthon vezetője köszönettel vett át. Az adományt készítő asszonyok nevei: Bata Imréné, Berecz Józsefné, Demeter Józsefné, Demeter Károlyné, Gyöngyösi Istvánné, Hausel Pálné, Juhász Józsefné, Koós Bálintné, Koós Jenőné, G. Lukács Jánosné, Lukács Lajosné, Miklós Ferencné, Molnár Béláné, Molnár Józsefné, Papp Józsefné, Szabó Györgyné, Szabó Jánosné, Tóth Sándorné. Isten áldja meg a jószívű adakozókat!

**Örvendezzetek, egek, ti is, földi seregek!
Mindnyájan örüljétek! Vigán énekeljétek,
mert Urunk feltámadott, nekünk életet adott.**

(348. dicséret)